

da for de fleste Kommuner Vedkommende betyde, at det er for ringe en Indflydelse, Kommunerne her faar.

Der staar endvidere i Lovforslaget, hvad ogsaa den ærede foregaaende Taler var inde paa, at den højtærede Indenrigsminister kan bestemme mange Ting, og det kan ogsaa bestemmes, at i særlig vanskelige Tider, hvor Arbejdsløshedsfondens Midler er ringe, kan Ministeren ned sætte den Understøttelse, som ellers skulde have været udredet til de arbejdsløse, og hvis man saa skønner, at den Understøttelse, der vil blive udbetalt, skulde være saa ringe, at de arbejdsløse ikke vil kunne eksistere for den Hjælp, de faar udbetalt, saa kan det bestemmes, at Hjælpekassen kan udrede et større Beløb, men dette større Beløb skal Kommunerne saa betale alene. Det vil igen sige, at Udgifterne væltes over paa Kommunerne til Gunst for Staten. Der staar ganske vist i Forslaget, at Ministeren i særlige Tilfælde med Billigelse af Finansudvalget kan fritage Kommunerne for at betale den ene Halvdel af den fastsatte normale Trediedel, der skal udredes af Kommunerne. Men naar vi ved, hvorledes man tidligere har fortolket lignende Bestemmelser i Loven, saa maa man være klar over, at det Beløb, der paa den Maade vil blive udbetalt til Kommunerne, vil blive forholdsvis ringe. Det vil blive saaledes, som jeg gentagne Gange har nævnt, at de Kommuner, der har mange Arbejdere, vil faa stærkt forøgede Udgifter. Det er da min Opfattelse, at enten maa man gaa den Vej at lade Staten afholde en betydelig større Del af disse Udgifter, eller man maa ind paa det Princip, at de Beløb, som Kommunerne udreder, kan de kræve refunderet af Forsørgelseskommunen. Jeg er ikke nogen Tilhænger af, at vi skal have flere Refusionsbestemmelser ind i Loven. end vi alt har; de volder Kommunerne et meget stort Arbejde, og det er ikke ønskeligt at gaa den Vej. Men bliver det saaledes, som det er foreslaaet i det foreliggende Forslag, vil det betyde, at den store Part af Købstadkommunerne ikke vil være i Stand til at udrede de Udgifter, der her er Tale om, og man kommer da til at gaa den Vej, at Forsørgelseskommunen maa betale, hvis Staten bestemt nægter at gøre det. Hvis der nu indtræffer en stor Arbejdsløshed i en Kommune, vil hele Handelslivet stagnere, de arbejdsløses Købeevne formindskes og de næringsdrivendes økonomiske Forhold som Følge deraf ogsaa blive forringet;

men til Trods derfor vil det dog blive nødvendigt at udskrive ekstraordinære Skatter for at kunne afholde de Udgifter, der her er Tale om. Det vil saaledes blive de nødstedte Kommuner, der skal hjælpe de nødstedte Arbejdere, medens de mere velhavende Kommuner kan se veltilfredse og medlidende hen til de Kommuner, der rammes saa umaadelig haardt af Arbejdsløsheden. Jeg føler mig overbevist om, at man fra Købstædernes Side meget energisk vil modsætte sig, at dette Lovforslag bliver ophøjet til Lov i den Skikkelse, hvori det her foreligger; thi det vilde for mange Kommuner betyde uoverkommelige Byrder.

Maa jeg saa med Hensyn til Forslaget om Nødhjælpsarbejders Iværksættelse gøre et Par ganske korte Bemærkninger. Der staar i dette Lovforslag, at hvis der iværksettes Nedarbejder, kan der ydes den paagældende Kommune indtil 3 Kr. pr. Arbejdsdag. Nu beder jeg ærede Medlemmer være opmærksomme paa det lille Ord „indtil“, thi det er hændet tidligere, at man er blevet vildledt af dette Ord — jeg tænker her paa Lovforslaget om Hjælp til Iværksættelse af Arbejder, hvor den nuværende højtærede Regering hævdede, at naar der stod „indtil“, skulde det opfattes paa den Maade, at man ikke behøvede at betale det Maksimumsbeløb, der var fastsat. Det har staaet saaledes i alle tidligere Love derom, og Udtrykket er altid tidligere blevet fortolket saaledes, at det fulde Beløb kunde udbetales. Der er saaledes ingen Tvivl om, at „indtil 3 Kr. pr. Dag“ ikke absolut betyder 3 Kr.; det kan betyde 1 Kr. eller maaske 50 ør. pr. Arbejdsdag; der er ingen Regel derfor.

Men hvis man nu tager det bedst mulige Tilfælde, at Staten yder 3 Kr. pr. Arbejdsdag, vil det alligevel ses, at det er en god økonomisk Foranstaltning for Staten at yde dette i Stedet for at udrede de 3 Femtedele af Arbejdsløshedsunderstøttelsen. Hvis en Kommune iværksetter Arbejder til et Beløb af 200 000 Kr., og deraf regnes 100 000 Kr. til Arbejdsløn, og man regner med ikke faglærte Arbejdere, for hvem Lønnen i Kommunen er 1 Kr. 33 ø pr. Time, det vil sige ca. 10½ Kr. pr. Dag, saa vil man for disse 100 000 Kr. i Arbejdsløn kunne faa knap 10 000 Arbejdsdage; hvis Staten yder det højeste, der kan være Tale om, altsaa 3 Kr. pr. Arbejdsdag, vil det altsaa sige, at Staten til dette udreder 30 000 Kr. i Tilskud til den paagældende Kommune. Men hvis dette Arbejde ikke sættes i Gang, vil man have 10 000 ledige